

EL RASTRE DE LA PANTERA

Mariano Casas

BOOK STORE

ESPURNA
bromera

ARADALE AL CAPVESPRE

La ciutat era molt més menuda del que havia previst. Al cotxe de línia que m'havia portat des de l'aeroport de Heathrow només li havia costat uns minuts arribar al centre des que vaig veure les primeres cases dels afores. Tot el que jo havia imaginat durant setmanes s'esfondrava en uns instants. Aquell seria el meu lloc de residència durant els nou mesos d'un llarg curs.

I tota la culpa era meua. Havia triat Aradale entre altres opcions que m'havia oferit el meu pare, i pensava que havia encertat per un munt de raons. Anar a Londres a estudiar significava passar moltes hores cada dia al metro o a l'autobús. Oxford i Cambridge no oferien cursos d'idiomes durant l'any acadèmic (o potser sí, però a casa no estaven disposats a pagar uns preus astronòmics). Edimburg parava massa al nord, i no hi ha vols directes des de València. Brighton, Bournemouth i la resta de ciutats costaneres podien ser molt depri-

ments durant l'hivern, sense visitants ni turistes. Potser per tot això vaig triar Aradale, per eliminació de la resta dels seus contrincants.

Oferia unes condicions dignes de tenir en compte: era una ciutat històrica amb una catedral gòtica i un castell del temps dels normands; es trobava a només una hora de l'aeroport de Heathrow i a vora dues de Londres, amb un bon servei de cotxes de línia, ja que es troba en la ruta que va a Southampton. Estava enclavada en una zona d'un valor ecològic especial, immediata al Greenfield Forest, un parc natural protegit, i tenia el mar a menys de mitja hora en tren. Crec que el que em va acabar de decidir va ser el preu: l'Aradale School of English oferia unes tarifes sense competència, i això significava que els meus pares estarien disposats sense massa protestes a augmentar els diners de butxaca que em donarien per passar el curs.

Aradale havia sigut la meua elecció lògica, però tan bon punt vaig albirar de lluny la ciutat, els dubtes començaren a omplir el meu cap. Quan el verd dels prats va deixar pas al dels jardinetes de les cases, les sospites creixeren. Aquella suposada ciutat senyorívola de més de quaranta mil habitants era més pareguda a una plàcida urbanització residencial que altra cosa. Només en veure algu-

nes botigues vaig recobrar un poc d'esperança. Hi havia un carrer comercial amb una hamburgueseria, un local de jocs per ordinador, un bingo i un edifici amb unes lletres lluminoses que formaven la paraula Academy. No era molt, però em vaig animar.

El recorregut en cotxe de línia pels carrers de la ciutat va acabar en una gran plaça poc menys que deserta, i el cas és que no devia ser molt més tard de les set de la vesprada.

Aradale. La veu del conductor indicava que havia arribat al meu final de trajecte: Saint Guy Square. Els ocupants de l'autocar es van dispersar i jo em vaig quedar a soles examinant el meu plànol a la llum d'un fanal a la porta d'un gran edifici tancat que podia ser l'ajuntament, els jutjats o la seu d'un organisme qualsevol. Una estàtua presidia aquell espai emboirat dalt d'una columna. Representava un cavaller medieval que des de la seua muntura amenaçava amb una llança una mena de drac. De colp i volta un calfred em va recórrer el cos de dalt a baix, conseqüència de la brisa gèlida que agranava la plaça. Jo anava vestit amb un suèter lleuger i uns texans, i fins aquell moment no havia advertit que els rigors del clima aconsellaven una roba molt diferent per a la meua estada a les illes. Era la

primera lliçó que rebia sobre la vida i els costums britànics, però no seria l'última, ni de bon tros.

Uns dies abans havia aconseguit el plànol d'Aradale a Internet. Era una manera barata i senzilla de trobar ràpidament la casa dels Jones, el lloc on residiria durant el curs. Gràcies a aquell mapa vaig assabentar-me que no hi havia massa distància entre Saint Guy Square, on em trobava, i Montgomery Avenue, on vivien els Jones. Poca cosa per a haver d'agafar un taxi o esperar l'arribada d'un hipotètic autobús urbà que potser ni tan sols existia.

Vaig optar per caminar carregant la meua bossa, tot i el seu volum. Mentre la facturava a l'aeroport havia temut que em feren pagar un suplement per excés d'equipatge. Aquell bossot feixuc pesava per damunt dels vint quilos, però per sort ningú no va dir res i la cinta transportadora se'l va endur sense més incidències camí de la bodega de l'avió. Ara, quan havia de carregar-lo, l'equipatge em pareixia, com a mínim, excessiu.

Montgomery Avenue no para massa lluny del centre d'Aradale, però queda molt més alt. Vull dir que el camí puja una bona costera, i que quan carregues pes, les cames i els braços ho noten. Aquell itinerari el tornaria a seguir un munt de vegades

durant mesos, a peu, en autobús, en bicicleta i en cotxe, amb pluja i amb boira, a la llum del dia i en plena nit. Però puc jurar que mai no se'm féu tan llarg com en aquella ocasió. Vint quilos són vint quilos, a Aradale i a Alboraia. Potser era cosa del canvi d'hora, o també era possible que el cel cobert de núvols negres en fóra el responsable, però el cas és que vaig sentir que el rellotge d'un campanar tocava les vuit de la vesprada i hauria jurat que la foscor corresponia a una hora més avançada de la nit.

El meu plànol era bastant acurat, però no reflectia la peculiar orografia d'Aradale, una ciutat que ocupava una minúscula vall i un bon nombre de pujols, turons i tossals de la més variada espècie. Ben representat al plànol hi havia Greenfield Forest, una enorme extensió que ocupava el pendent i separava el centre històric del barri on vivien els Jones. Per anar vestit amb robes lleugeres no vaig suar més del compte durant aquella ascensió treballosa, però en aturar-me, el ventijol fresc que no havia deixat de bufar em gelava els braços i la cara. Això em va ensenyar per sempre que no és el mateix el setembre de València que el del sud d'Anglaterra.

Els roures de Greenfield Forest s'alçaven a pocs metres de la vorera de la carretera per on

jo ascendia en solitari, i deixaven en ridícul amb la seua grandària els fanals que il·luminaven els meus passos. Si no arriba a ser per la llum d'aquells fanals i per la que molt de tant en tant afegia algun cotxe que pujava o baixava per la costera, crec que ni tan sols hauria intentat fer el camí a peu. Fet i fet, vaig estar temptat d'abandonar, tirar cap avall i tractar de trobar un taxi o de telefonar als Jones perquè em vingueren a recollir. Però no ho vaig fer. Si el meu plànol era exacte, i tot apuntava que ho era, el final d'aquella pujada era ja pròxim. Vaig aturar-me un parell de minuts per refer-me i fer l'assalt definitiu al cim d'aquell maleït accident geogràfic. Un soroll estrany va trencar de colp i volta el silenci d'aquell indret. Era el so que fan les fulles en ser xafades.

Una ombra es movia entre el sotabosc i avançava dins la boira cap a la tènue claror de la vorera que marcava el límit del parc. No sé per què em vaig quedar quiet. Potser era la por que tenia, o potser simplement la desorientació o la impossibilitat de pensar en una altra eixida. Crec que ni tan sols vaig tenir temps per imaginar de què es tractava. En poc més d'uns segons la resposta es va fer clara a la llum esmorteïda d'un fanal. Només era un gat negre, un simple felí que havia eixit

dels matolls i que després d'aturar-se em mirava fixament.

No sóc supersticiós, i per això la visió del gat em va llevar un gran pes de sobre. Fins i tot crec que li vaig dedicar algun xiulit que tractava de semblar amical. Ell no va fer res, i només va trencar la seua immobilitat quan va girar cua per escapolar-se entre les ombres d'aquell capvespre tenebrós. En aquell moment vaig caure en el fet que el gat que havia vist era d'unes dimensions considerables, molt més gran del que aparentava quan estava quiet i em mirava amb els seus ulls inquisitius.

Montgomery Avenue no era la gran artèria urbana que jo pensava trobar. Era un carrer qualsevol del barri de Greenfield Common, amb cases de planta baixa i pis envoltades d'un jardinet. Allò d'*Avenue* tenia un significat ben concret. Segons em va explicar Doreen més tard, els carrers d'Aradale de direcció única reben l'apel·latiu de *road*, mentre que els de dues direccions són anomenats *avenue*. Tampoc és que això fóra molt exacte, perquè també n'hi havia d'altres amb diverses etiquetes com les de *street*, *crescent*, *close*, *drive* o *passage*. I si he de dir la veritat, això de les dues direccions no es traduïa

en un trànsit espectacular. Montgomery Avenue era un carrer residencial i era poc habitual que un cotxe el travessara en una direcció o una altra.

La casa dels Jones era una més entre les del veïnat, un dels espècimens clònics que pobla la part de dalt del turó que anomenen Greenfield Hill. Que aquell siga un barri residencial no vol dir que siga luxós, ni de molt. Els Jones, com la resta dels seus veïns, són gent normal i treballadora, anglesos típics i tòpics. La nit de la meua arribada, quan Doreen em va obrir la porta tenia els cabells coberts amb una tovallola de ris que formava un turbant. Amb la bata florejada i les babutxes semblava a punt d'anar a un ball de disfresses vestida de maharaní. Em va fer passar de seguida, i també em va presentar Paul, el seu marit.

Paul llegia el diari local a la saleta quan el vaig veure per primera vegada. Havien sopat feia hores, segons era el seu costum i el de milions de persones a les illes britàniques. Amb uns quaranta anys –cinc o sis més que Doreen, pel que podia suposar–, prim i d'estatura mitjana, Paul tenia una mirada franca i simpàtica, una d'aquelles expressions que conviden a encetar una xarrada, a somriure i a fer-te sentir com a casa.

Aquella vetlada va ser llarga i vaig fer un munt de descobriments. Per començar, em vaig adonar

que el meu anglès era molt més limitat del que em pensava, però també que si els meus interlocutors col·laboraven, podia comprendre'ls i fer-me entenedor sense massa problemes. Els Jones no eren allò que se'n diu gent de molts possibles. Paul havia treballat a la factoria de motors Wyatt, però la fallida de l'empresa l'havia deixat al carrer, juntament amb centenars de companys seus. Ara s'ocupava de la casa i de Martin, el seu fill d'onze mesos que dormia a la seua habitació mentre nosaltres raonàvem. Doreen treballava en una oficina i Cindy, la filla gran, que devia tenir un any o dos més que jo, havia començat a estudiar literatura a la Universitat de Norwich, i vivia allà des de l'inici del curs. Només tindria l'ocasió de veure-la durant algun cap de setmana, quan tornava a veure els seus pares.

La casa dels Jones era ben menuda. Potser per la part de fora no ho semblava, però l'interior no feia honor a l'aparença. Saleta, menjador, cuina i un bany a la planta baixa, i tres habitacions a la de dalt, més un altre bany. L'espai era limitat i per això l'habitació que jo anava a ocupar durant el curs era la mateixa de Cindy, la que havia deixat per anar a viure a Norwich.

—És una xica molt intel·ligent... Sempre concentrada amb els llibres... si t'agraden pots llegir els

que vulgues... al garatge en tenim més en caixes... No és que siguen d'aquells que a mi m'agraden, però potser hi ha alguna cosa interessant.

Doreen, com més tard vaig saber, era una devoradora de llibres de misteri, crims i assassinats. Mentre Paul es dedicava al diari o a fer una ullada a la televisió, Doreen clavava els ulls en un dels seus llibres i no els apartava d'allà per cap raó. Potser per això no connectava massa amb la mena de literatura que poblava les lleixes de l'habitació de Cindy, obres de caire experimental i d'avantguarda.

A banda de llibres, la que seria la meua habitació tenia ben poca cosa més. Un llit, una tauleta, un armari i un escriptori. També, per què no dir-ho, un soler cobert amb una moqueta plena de taques d'aquelles que semblen inesborrables i unes parets decorades amb un paper pintat d'un gust que s'avé poc amb el meu.

Després de deixar l'equipatge vaig baixar a la saleta, on Paul havia preparat te. M'hauria estimat més un bon sopar, però no vaig dir res. Tampoc no tenia molta fam, i vaig pensar que amb aquell beuratge podria calmar-la. Era el meu primer te, i me'l van servir en una xicra que ells anomenen *mug*. Amb una bona xorrada de llet i acompanyat

de galetes em resultà fins i tot agradable. Doreen i Paul em van contar un munt de coses sobre Aradale (una ciutat molt tranquil·la, una mica ensopida, si de cas), la seua família (liberals i compromesos amb totes les causes humanitàries possibles) i l'escola (jove, entusiasta, amical i no massa formalista).

Era un bon començament, una manera ideal de tancar el dia de la meua arribada. Aquella tassa de te de poc no em fa oblidar l'acalorada que vaig agafar quan pujava el carrer costerut que em va dur a Montgomery Avenue. Ho vaig comentar de passada als Jones amb el meu titubejant anglés de la millor manera que vaig poder.

—M'imagina que de dia el parc deu ser fantàstic, però quan es fa fosc impressiona un poc... no es veu ningú per allà. Va aparéixer un gat gran i em va deixar espantat durant uns moments...

Les meues paraules van tenir un efecte fulminant sobre Doreen i Paul. El somriure que semblava allotjat de manera permanent a les seues cares s'esvaní de colp i volta, i va deixar pas a una expressió preocupada. Paul va trencar amb unes preguntes un silenci estrany i misteriós.

—Era negre? I molt gran? Estava molt a prop de tu quan l'has vist? Dius que no has baixat de la vorera? I els fanals estaven encesos...

No vaig respondre aquelles preguntes amb altres. M'hauria agradat saber l'origen d'aquell interès sobtat, però les cares de Doreen i Paul no semblaven les més disposades per a una xarrada relaxada en aquell precís moment. Em vaig limitar a referir la meua topada amb el gat, de manera objectiva i sense afegir-hi cap comentari. Quan vaig acabar, i després de llançar una significativa mirada al seu marit, Doreen va fingir un somriure abans de parlar.

—No passa res, però no és cosa d'anar a soles de nit pels carrers... Aradale és un lloc tranquil, però els diaris trauen tots els dies notícies terribles, i clar, és lògic que ens preocupem... Greenfield Forest és molt gran, saps? El que arriba ací només és una punta. Continua cap al sud al llarg d'una enorme extensió... tot el vessant de la muntanya, l'altra banda i molt més enllà. De fet no és un parc. Es tracta d'un bosc, i quan Aradale es va expandir cap ací fa cinquanta anys, les autoritats van decidir respectar-ne els límits i fer que les cases no l'envaïren... Per això hi ha eriçons, raboses, conills, corbs, granotes i bestioles de tota mena solts per tot arreu... alguns quan tenen fam ixen del bosc i s'acosten a les cases... però no has de tenir por... només un poc de prevenció... ja saps, diuen que alguns poden ser portadors de la ràbia... per això la gent no s'acosta de nit al parc...